

továrníka Kaplana, za to vedle v domě bydlil nějaký Kaplan, jak mu řekla domovnice. Plný radostné naděje běžel tam, ale tento Kaplan jmenoval se Karel a když se jej otázal, zda se dal před několika dny pojistit, málem by jej byl shodil se schodů. Zlou předtuchou jat zajel si nešťastný Slavomír na Smíchov, kde v ulici Na Skalce č. 3 měl bydlet pan Horák, spolumajitel firmy Horák a Gýza, jejíž razítkem byla dokonce pojišťovací přihláška opatřena. Ale ani v domě, ani v okolí nevěděl nikdo nic o podobné firmě, tím méně o Horákovi. Také na policii se marně pan Slavomír dotazoval.

I usedl si nešťastný Slavomír opět na elektriku a dal se dopravit do Jeseniovy ulice na Žižkov, zde v čísle 9 sháněl se po třetím pojištění, Frant. Hájkovi. Srdce jeho zaplesalo, když jej domovnice poslala do druhého poschodí, tam že pan Hájek bydlí. Ale radost jeho netrvala dlouho. Pan Hájek jej přijal dost neochotně, vyjmul si fajtku z úst a prohlásil, že ho nikdy ani nenapadlo, aby se dal pojistit, a že se jmenuje Karel a ne František.

Po tomhle sdělení jel už pan Slavomír jen na policii, kde učinil na Steimara trestní oznámení, že jej připravil o subprovizi a pojišťovnu o poplatky za lékařskou prohlídku tří osob, které neexistují. Kdo je u lékaře zastupoval, jsme se nedověděli ani u soudu, kde se Josef Steimar zodpovídal z přestupku podvodu. Vlastně nezodpovídal se, nýbrž byl činěn zodpovědným, poněvadž se nedostavil.

Byl uznán vreh. r. dr. Žižkem vinným ve smyslu žaloby a odsouzen do vězení na šest týdnů bezpodmínečně. —ff—

Spadla i s pavlačí.

(Sedrie v Bratislavě.)

Alois Kraus, obchodní cestující, navštívil Myjavu a uchýlil se na noc i se svojí ženou do hotelu Anny Galakové. Druhého dne, když se pěkně vyspal, vyšel si do města za obchodem a ženu nechal v pokoji. Když byl na dvoře, vzpomněl si, že nahoře zapomněl balík látek, který nutně potřeboval. Aby se nemusil vracet, zavolal na svoji ženu, aby mu balík hodila. Ta vyšla s balíkem na pavlač a zvolala: „Chytej!“, při čemž se opřela o zábradlí. Ale zábradlí bylo již staré a prohnělé a tak s balíkem spadla dolů i Hanička a rovnou muži na hlavu, což bylo jejím štěstím, neboť by se byla jinak zcela jistě zabila. Muži sice podařilo se zmírnit prudkost pádu, ale nemohl zabránit těžkému poranění. Hana Krausová padla na dlaně, při čemž se jí vymkly ruce tak prudce, že kosti, které jsou mezi dlaní a loktem, prorazily maso i kůži a vyčlenily ven. Mimo to utrpěla nešťastnice ještě četná menší zranění.

Příčinou neštěstí byla majitelka hotelu Anna Galaková, která byla žalována pro opomenutí povinné péče. K líčení se však nedostavila, poslala jen svého právního zástupce. Svědkové dokázali, že zábradlí pavlače bylo již dávno slabé a chatrné a že na to několikrát majitelku upozorňovali, ta však tvrdila, že je dobré dost.

Právní zástupce žalované hoteliérky byl ochoten dáti těžce zraněné Krausové opravdu královské odškodné — 120 Kč!

Senát bratislavské sedrie za předsednictví dr. Páskova odsoudil Galakovou na tři měsíce do vězení podmíněně na dva roky, k pokutě 30 Kč (dle uherského práva) a k zaplacení útrat soudních v předpokladu, že nahradí poškozené všechny její výdaje léčebné, jakož i bolestné, což si Krausová bude vymáhat cestou civilní.

Tak daleko vede až lakomství a přehnaná spořivost. Kdyby byla Galaková dala včas opravit svoje zábradlí, ušetřila by druhému zbytečnou bolest a sobě veliké výdaje i — ostudu. —ij—

Díval se na dívčí nožky.

V několika slovnících hledali jsme výraz „vočmucht“, ale marně. Nebyl ani v Otčově naučném, ani v cizojazyčném slovníčku pana senátora Soukupa, ani v Rankovi, který obsahuje výrazy tak roztočivé, že čtení tohoto slovníku mahražuje člověku kabaret. Myslím, že stejné potíže měl s tím jménem také okresní soud na Žižkově. Proto, pravili jsme si, tuknuvše se do čela, soud již jednou líčení odročil, aby si mohl najít v učených knihách význam tohoto slovíčka.

A proč že medle obíral se soud tímto podivným slovíčkem a proč my? My proto, že je to naše povinnost, když jsme soudní referenti, soud proto, že měl uvažovat, zda slovo „vočmucht“ je urážka nebo ne.

Stalo se to v jednom starém domě na severovýchodní hranici Žižkova. V tom domě bydlel nějaký pan Krábek, malíř písma. Pan Krábek měl umělecké sklony, mosil v neděli vlnající širokou kravatou, černý širák a sametový kabát a kromě toho pískal na flétnu. Někdy také pískal kudlu, když nebyla práce, a tu sedával zádumčivě na dvorku, s něčím si hrál a se zvláštní zálibou hledíval vzhůru na pavlač. Na pavlači stávaly dvě nebo tři dívky a klepávaly spolu. Když se malíř díval vzhůru, mysli, že pohledy platí jim, šuškal mezi sebou a smály se. Kde pak, pan Krábek! Byl sice svobodný, ale čítal už čtyřicet let. Dívky se smály a smály, a žhavý pohled pana Krábka je zřejmě velmi bavil.

Jednou ale šla domů matka jedné se slečen klepajících na pavlači, a jak tak šla kolem pana Krábka, všimla si jeho žhavého pohledu. Neviděl a neslyšel, co se kolem děje. Podívala se nahoru a rázem pochopila, proč pan Krábek dívá se nahoru s takovou zálibou: mezi železnými mřížemi pavlače prokmitaly troje půvabné nožky tří slečen, jichž sukně byly zcela krátké, že odhalovaly i bledoučkou prádélko.

Paní Votálková byla doma.

„Co tam tak brejlaj nahoru,“ osopila se zhurta na pana Krábka, který se poněkud ulekl.

„I nic, jen tak, dívám se, jak dlouho ta pavlač vydrží. Už je to všechno staré, ještě to jednou někomu spadne na hlavu,“ pravil pan Krábek, který se zatím jakž takž vzpamatoval.

„Jim už pavlač spadla dávno na hlavu,“ rozhněla se paní Votábková, „voni vočmuchte jeden,“ ulehčila si a šla dál.

Pan Krábek však vyskočil:

„Cože, jakže, za tohle jich žaluju. Sem já jim hákej vočmuchte? To bych se na to podíval!“

Pan Krábek žaloval. Líčení konalo se už jednou, ale bylo odročeno, protože žalobce navrhl ještě jednu svědkyni a sice paní domovnici Motáskovou, která prý při té nadávce vystřela hlavu ven a zase ji hned schovala. Soud návrhu vyhověl, protože svědkyně — ty tři slečny, jichž nožky pan Krábek obdivoval, nevyprávěly s určitostí, že by byly paní Votábkovou slyšely.

Líčení tehdy bylo odročeno a skončeno teprve nyní. Soud obžalovanou paní Votábkovou osvobodil, ika v důvodech, že ve slově vočmuchte neshledává urážku, kdyžžte je to slovo úplně neznámé; ani z celé řeči obžalované neplyne dojem, že by byla chtěla žalobce zesměšnit. Že výtkka byla pronesena hlasitě, je zřejmo při rozčilení, ke kterému zavadlo podnět všetečné koukání žalobce, ale ani to nemůže býti urážkou.

Žalobce se odvolal.

—ar.

Z CIZINY

Čaje o páté ve vznešené čtvrti berlínské.

Berlínský „West“ jest čtvrtí, v níž soustřeďuje se bohatství, přepych i elegance. V bouřlivých dobách poválečných požíval tam pensionát nebo salon paní Hedviky Erxlebenové v Amsbacherstrasse pověstí místa, kde možno se bohatým mužům pobaviti způsobem nejluxusnějším a nevíkantským. Odpoledne při čaji a v noci při šampaňském scházeli se tam známí světáci, sportsmani, bankéři, doktoři, umělci i spekulanti s vybranou společností elegantních mladých dam a peníze i vína tekly plným proudem.

Tak to šlo dlouhou dobu, aniž by policie o divný ten pensionát se byla starala. Konečně však přinesl jistý sensacemilovný list berlínský skandální odhalení v člancích nesoucíh titulky: „Bordel v berlínském západu“. „Milostná dobrodružství v pensionátě.“ „Vznešené dámy jako nevěstky.“

Odhalení byla tak skandálního rázu, že kriminální policie musila zakřičiti; zjistilo se, že v pensionátu paní Erxlebenové se skutečně provozuje vyložené kuplířství a pravé orgie.

Salon byl zavřen a jeho majitelka postavena před kmetský soud v Charlottenburku, jsouc obžalována z těžkého kuplířství spojeného se lstivým omámením obětí. Kladlo se jí za vinu, že v různých kavárnách vyhledávala mladé, hezké a nezkušené dívky, oslovovala je a pod různými záminkami lákala do svého bytu, kde je opíjela a pak vydávala na pospas návštěvníkům svého „pensionátu“.

Paní Erxlebenová byla již dvakráte pro kuplířství trestána a nyní s pláčem doznává,

že sice provinila se jednoduchým kuplířstvím, brání se však zoufale proti tomu obvinění, že své oběti lstivě omamovala. Volá před soudem, že kdyby něco takového spáchala, že by zasloužila, aby jí za to na kusy rozsekali.

Kdysi byla slavenou kráskou v Palais de Dance, nyní je jí čtyřicet pět roků a tvrdí, že do svého osmadvacátého roku o takovýchto věcech vůbec ničeho nevěděla. Byla provdána, ale její manžel stal se choromyslným a ona pak vzala si do bytu dvě dámy z „Moulin Rouge“, což jí vyneslo první trest za kuplířství. Potom sama docházela do takových nočních tančiren, ale až do roku 1919 měla přítele a žila docela solidně.

Předseda soudu ji přerušil slovy: „Totiž, co vy jmenujete solidním životem?“

Obviněná: „Aspoň jsem se žádným kuplířstvím nezabývala. Ale když poměr s přítelem byl rozvázan, zůstal mi na krku velký byt v Amsbacherstrasse, s nímž jsem nevěděla co počít. A tehdy mne přemluvila má přítelkyně Augusta Buchholzová, která se vydávala za zpěvačku, později však měla salon pro manieuru a nyní dělá jasnovidku a kartářku, abych ve svém bytě pořádala odpolední a večerní čaje, k nimž bych zvala své staré známé z Palais de Dance. A tatáž Augusta Buchholzová, která mi k tomu radila, ta mne nyní policii udávala.“

Trestné činy, které jsou obžalované kladeny za vinu, jsou staršího data, asi z let 1919 až 1921, a slyšení svědkové jednoduše vypovídají, že už je to více let a že se na žádné podrobnosti nepamatují. Kriminální komisař potvrzuje, že hlavní svědkyni proti obžalované byla její bývalá přítelkyně Buchholzová, která však nyní nemohla býti vypátrána. Vykládá asi karty v některé vzdálené končině Velkého Berlína.

Bylo vyslyšáno též několik „dam“, které kdysi byly návštěvnicemi onoho „pensionátu“. Ani ony obžalované nepřitěžují, vypovídají jen, že pilo se tam mnoho šampaňského a že paní Erxlebenová si pokaždé dala zaplatiti 10 marek.

Soud uznal majitelku „pensionátu“ vinou a odsoudil ji místo trestu jednoho měsíce vězení k pokutě 5000 marek, jakož i k dalšímu trestu 4000 marek pokuty. br.

Zrádný sen.

V trestnici v Düsseldorfu v Německu odpykával si před rokem dělník Jindřich Schramm delší trest vězení za krádeže. Jeho spoluvězňové pozorovali několikrát, že Schramm jest pronásledován těžkými sny a že mluví ze spaní. Ve vězeňské jednotvárnosti počali se o jeho živé sny zajímati a když Schramm opět jednou počal v noci ze sna těžce vzdychati a vyrážeti přidušené výkřiky, zbystrili pozornost a zjistili, že v jeho těžce srozumitelných, přerývaných větách opakují se znovu a znovu tyto výkřiky:

„Hodte ho do Rýna — uvážeme mu kámen na krk — tak, teď to má — teď už nás neudá.“

Nebylo třeba velké fantasmie, aby z těchto kusých vět mohl býti zkonstruován obraz toho činu, jenž Schramma ve snách pronásledoval.